

В началото на 2010-а година членовете на The Scorpions обявиха, че след излизането на новия им студийен албум "Sting In the Tail" групата тръгва на прощално световно турне, по време на което ще си вземе довиждане със своите фенове. В продължение на три години Klaus Meine, Rudolf Schenker, Matthias Jabs, James Kottak и Pawel Maciwoda планират да обиколят земното кълбо надлъж и нашир, а след края на турнето The Scorpions ще преустановят съществуването си. Причината, както те сами казват, е желанието им да се оттеглят в момент, в който групата е все още на върха. За късмет на рок феновете у нас София също стана част от "Get Your Sting And Blackout World Tour" и на 25 октомври, 2010 г., "Скорпионите" се сбогуваха с българските си почитатели. Дали това наистина бе последният им концерт на родна почва само времето ще покаже. Факт е обаче, че групата е една от най-обичаните у нас - над 15 000 фена присъстваха на концерта, за да кажат "Довиждане!" на любимците си. Ден преди това, при огромен интерес, The Scorpions дадоха пресконференция за българските медии.

Въпросът ни е към създателя на The Scorpions и единственият член на групата, който е в нея през цялата и 45 годишна история - Rudolf Schenker. Г-н Schenker, след това турне The Scorpions приключват кариерата си и спират съществуването си. Какво е посланието, което тази група оставя след себе си?

Rudolf Schenker: Първо, здравейте на всички! Много сме щастливи да сме тук, радваме се, че толкова много медии са дошли на тази пресконференция. Готови сме за това интервю и ще отговорим на въпросите ви.

Бих искал да кажа, че ние не мислим за утре, не мислим за бъдещето. Интересува ни сегашния момент. А това е турнето "Get Your Sting and Blackout Tour". Чрез него искаме да отпразнуваме заедно с нашите фенове по целия свят края на кариерата си. Чакаме с нетърпение всеки концерт и се надяваме, че на хората шоуто ни им харесва. Искаме кариерата ни да приключи в момент, в който сме на върха. Това е и причината, поради която взехме това решение - да преустановим съществуването на групата. Искаме финалът да е поставен с албума "Sting In The Tail" и с турнето, което ще го промотира. То ще продължи цели три години. Това е и причината, поради която не желаем да мислим какво ще се случи след това. В момента сме концентрирани единствено върху концертите. Искаме да сме сигурни, че те ще са на ниво. До момента това се получава - бяхме в Северна и Южна Америка, както и в Европа, разбира се. Всичко върви като по вода до сега и се радвам, че можем да отпразнуваме този финал на нашата кариера и с вас.

The Scorpions са един от символите на музикалния преход между стария хард-рок от 70-те години и хеви-метъла от 80-те години на миналия век. Каква е причината групата да бъде еднакво успешна и в двата периода?

Rudolf Schenker: Мисля, че една от причините е, че ние се отнесохме към това, което правихме, доста сериозно. Трябваше да се взимат важни решения. Менажирахме целия проект, който бяхме започнали да правим, самостоятелно и залагахме на собствените си усилия. Трябваше да започнем да свирим извън Германия. А това в началото беше доста трудно за нас, защото никой не очакваше рок група от Германия да пробие в други страни. В този случай вместо да даваме сто процента от себе си, на нас ни се налагаше да даваме сто и петдесет. Това е и причината кариерата ни да продължи толкова дълго, както и да направим толкова много страхотни албуми. Също така ние сме известни с това, че що се отнася до свиренето на живо, нивото ни е доста високо. Което се харесва на хората.

Въпрос към Klaus Meine: Българските фенове очакваха вашето идване в България с нетърпение. Как сте? Готов ли сте за шоуто утре вечер?

Klaus Meine: Чувствам се прекрасно и съм готов!

Както казах няма съмнение, че феновете у нас очакват с голямо нетърпение концерта ви утре, но съм сигурен, че чувствата им са смесени. Всички се радват да ви кажат: "Здравейте и добре дошли отново в България!", но в същото време това е последният ви концерт у нас, поради което у феновете може би има известна тъга. Преди малко Rudolf каза, че това, което е важно за вас е емоцията на това турне. Как усещате последния си концерт в България?

Klaus Meine: Цялото турне за нас е много специално. И това е така от момента, в който обявихме, че след края му приключваме. Така че, ако на всяко място, на което ние сме се спрели от месец март до сега, а това са около сто концерта, приемаме нещата твърде емоционално, не би било добре. Нито за нас, нито за феновете ни. Не е възможно да стане по този начин. По-скоро ние усещаме всичко това доста позитивно, изпълнени сме с енергия и сме готови за всеки следващ концерт. За жалост, както знаете, се наложи да отложим концерта в България с няколко седмици, защото аз се разболях. Но сега се чувствам добре и с нетърпение очаквам утрешната ни среща с българските фенове. Това е и още една възможност за нас да кажем на всички наши почитатели: благодаря ви за цялата подкрепа през всичките тези години! Нека да разглеждаме това турне като повод да отпразнуваме 40-тата годишнина на The Scorpions. Знаем, че имаме ужасно много фенове във вашата страна. Да, това е последният ни концерт тук, но не бихме желали чувството на тъга да е

прекалено близко до сърцата ни. Искаме да изкараме една чудесна вечер с феновете си и да ги отнесем като ураган!

Въпрос към всеки един от групата - ако трябва да отидете на самотен остров, кой албум бихте взели със себе си?

James Kottak: "Lovedrive".

Matthias Jabs: "Electric Ladyland" на Jimi Hendrix, "Physical Graffiti" на Led Zeppelin... Не мога да избира само един. Ще взема няколко.

Rudolf Schenker: "Physical Graffiti" на Led Zeppelin.

Klaus Meine: "Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band" на The Beatles.

Pawel Maciwoda: "Exile on Main St." на The Rolling Stones.

Малко са групите в света, на чиято музика хората се радват и правят любов. Създават деца или пък празнуват свободата. Вие сте точно такава група. Това сме го изживели всички ние в България - родителите ни, ние, децата ни. Как направихте така, че The Scorpions са толкова разпознаваеми? В момента в който започне дадена песен на групата и човек се сеца, че става въпрос за вас.

Klaus Meine: Мисля, че това е така, защото именно това се случва, когато правиш нещо в продължение на повече от 40 години. Да пишеш песни, да издаваш албуми, да ги свириш на живо и да споделяш този вълшебен момент с феновете си навсякъде по света - тогава получаваш именно това от публиката. Тя те познава. Става въпрос за връзка между нас и феновете, която се гради с години. Освен това е прекрасно, че нашата музика докосва сърцата не само на дългогодишните ни фенове. Тя прави същото и с младите хора от новото поколение. За това и непрекъснато виждаме младежи на нашите концерти. Същото е като при The Rolling Stones - става въпрос все пак за три поколения, които идват да ни видят и пеят с нас всичко. От "Blackout" до "Wind of Change". Има голяма енергия в музиката ни и е прекрасно, че тя стига до младото поколение.

Klaus, току що ти спомена песента "Wind of Change". Точно преди 20 години ти изпя текста: "Did you ever think, that we could be so close, like brothers?" Какво мислиш за това изречение днес? Какво мислиш за промените 20 години по-късно? Братя ли са днес хората от Западна Европа и Русия? Или от Западна и Източна Германия?

Klaus Meine: Мисля, че хората от Изтока и Запада продължават да се сближават все повече и повече. Това не е процес, който е свършил. Все още има път, който трябва да се извърви. Студената война приключи преди 20 години и хората от Изтока получиха свободата си. Можеха отново да

говорят каквото си искат, да пътуват в чужбина. Ако трябва да дам пример с нашите братя от Източна Германия - преди 1989-а година те можеха да пътуват до България, но не и до Испания, Швеция или други западни държави. Случи се невероятна промяна, на която всички ние, нашето поколение, станаме свидетели. Това бе огромна крачка напред, към свободния свят. Но при всички положения този процес не е завършил. Днес вече живеем в един доста по-различен свят от онзи, който беше преди 20 години. Важно е да се каже, че Европа продължава напред със своето обединение и всички ние работим именно за тази кауза - да станем братя.

Тогава, през 1990-а година "Wind of Change" беше песен за надеждата. Такава е и днес. Надежда, за един по-мирен свят. Именно това разбират хората, когато слушат текста на песента. Така чувстват нещата. Да, има известна доза носталгия в парчето, но в крайна сметка идеята на песента е да даде някаква визия, за един по-добър свят. Именно това е "Wind of Change". И когато утре я изпеем в София, заедно с останалите ни песни, ако не друго, то поне след края на концерта всички ние заедно с публиката ще сме рокендрол братя. Това е сигурно! Самите ние в The Scorpions с течение на годините станаме братя. Pawel е от Краков, Полша, а James - барабанистът ни, е от Лос Анжелис, Калифорния. В групата има връзка между Изтока и Запада, точно както се пее в песента.

Въпрос към Rudolf Schenker: какво ви подтикна да напишете книгата си и защо го направихте чак сега?

Rudolf Schenker: Причината да напиша книгата е това, че през всичките тези години аз непрекъснато срещам хора, които са недоволни от работата си, от ежедневието си и от живота си като цяло. Ние, The Scorpions, идваме от страна, от която никога не очакваше да излезе дори една успешна рок група. А ние успяхме да направим една изключително успешна кариера и то при положение, че в началото всяка наша стъпка беше погрешна. От всякъде ни се казваше да правим съвсем различни неща: "Не можете да успеете в тази област! Намерете си нормална работа и така ще печелите пари и ще имате добър живот." Ние направихме обратното. Т.е. погрешното, според всеобщите разбирания. И накрая се оказа, че всъщност всичко сме направили правилно. Това беше и главната причина за написването на тази група. Да покажа на хората, че от моя гледна точка, от гледната точка на The Scorpions, всичко е възможно, стига да вярваш в него и да намериш правилния път за постигането му. Да си зададеш въпроса какво точно искаш. Да не гледаш на живота само и единствено по стария, тривиален начин - "трябва да работиш еди какво си и да изкарваш пари". Това е глупаво! Истината е, че трябва да правиш това, което най-много желаш. Тогава и парите ще дойдат при теб. Това е и философията, която е застъпена в книгата ми.

Бихте ли споделили с нас причината, поради която решихте да слезете от сцената? Здравословна ли е? Или пък вдъхновението е нещото, което вече трудно намирате? Или просто искате да вършите нещо различно?

Klaus Meine: Представете си един спортист, който се връща от олимпийски игри, със златен медал. В този момент той е на върха! И е добре да се откаже, когато е все още там. За това и ние решихме, след толкова много години, албуми, песни, турнета и успех навсякъде по света, да спрем. Ние също, както често се случва в живота, имахме своите върхове и спадове. В момента групата е отново в подем, музиката ни се харесва от феновете по света. Отново сме на върха. И е хубаво да се откажем, докато все още сме там. Чувстваме, че това е правилният момент. Не искаме да стигнем до там, че след няколко години, когато вече сме стари и сме се запътили към дъното, хората да идват на нашите концерти и да си казват: "Тези вече не струват. Преди бяха страхотна банда, но вече не са". При блус музиката нещата стоят по различен начин. Блус музикантите свирят до дълбока старост - до 80, а някои дори и до 90 годишна възраст. Един такъв изпълнител дори на тези години си седи на стола и свири страшно красива музика със своята китари. При хард-рок музиката това не е възможно. Не става на преклонна възраст да изпълняваш "Bad Boys Running Wild". Толкова много енергия има в хард-рока, че няма как това да се случи. Смятаме, че трябва да се откажем, докато сме на върха. Дължим го на нас, дължим го и на нашите фенове. За да останем в техните спомени като нещо наистина хубаво и стойностно. Като една велика банда, която е правила страхотни концерти.

James Kottak: Има и още нещо, свързано със The Scorpions, което хората не осъзнават. Това е група, която никога не е спирала да работи. Много други групи и изпълнители като Motley Crue или Ozzy Osbourne примерно, си взимат почивки от по 5-6 години. Просто изчезват. The Scorpions не са правили подобно нещо. И е наистина невероятно, че тази група се е задържала на върха за толкова много години. Но идва момент, в който трябва да кажеш: "Довиждане".

Klaus Meine: Но това ще бъде едно мноооого дълго "Довиждане", ха-ха-ха!

И един последен въпрос към Klaus и Rudolf: кой е най-паметният момент в цялата ви кариера?

Klaus Meine: За мен това е участието ни на фестивала в долината Сан Бернардино, в Калифорния, през 1983г. Бяхме ко-хедлайнери на събитието заедно с Van Halen и свирехме пред 250-хилядна публика. Това бе особено специално изживяване за нас, което повлия на оформянето ни като група и донякъде ни подготви за невероятния успех, който постигнахме през последвалото десетилетие и в Америка, и по целия свят. На фестивала бяха поканени да свирят вече утвърдени изпълнители като Ozzy Osbourne, Motley Crue и Judas Priest, а сред тях бе и една сравнително млада и непозната група от Хановер, при това като ко-хедлайнър, заедно с Van Halen! Можете да си представите какво означаваше това за нас.

Rudolf Schenker: За мен най-великият момент в кариерата ни бе поканата да гостуваме на Михаил Горбачов в Кремъл през месец декември, 1991г. Дотогава не бяхме попадали в толкова необичайна ситуация. Освен това, и до днес The Scorpions си остават не просто единствената немска група, но и единствената рок група въобще, удостоявана с подобна чест. Никога няма да забравя как руснаците ни посрещнаха с лимузини и полицейски ескорт и ни въведеха в Кремъл през входове и коридори, през които дотогава бяха минавали само висши държавни служители. Разбира се, най-паметен си остава самият ни разговор с Горбачов - цели 45 минути! Оттогава сме се срещали с него няколко пъти и всеки път той ни казва едно и също нещо: "Помнете, че The Scorpions са единствената група, канена някога в Кремъл!" Беше наистина невероятно.

